

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 06/09/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 185

PHÁP VỊ NÔNG HƠN THỂ GIAN VỊ

Pháp vị là niềm vui mà chúng ta cảm nhận được từ việc học tập, thực hành Phật pháp. Thể gian vị là niềm vui từ việc hưởng thụ ảo danh, ảo vọng, “*năm dục sáu trần*”. Người thể gian thường dễ dàng chìm trong thể gian vị là “*tài, sắc, danh, thực, thù*”. Chúng ta muốn có được pháp vị thì phải trải qua thời gian dài tu hành, rèn luyện. Người thể gian nói: “*Chiến trường không làm người ta chết nhưng thương trường khiến con người gục ngã*”. Có những người đã tu hành nhiều năm nhưng khi có một chút thành tựu thì bị vấp ngã bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*”. Nếu chúng ta giữ được thân tâm an trụ trong chánh pháp để có thể tu hành cả cuộc đời thì đây là kỳ tích! Hòa thượng nói chúng ta thường chìm đắm trong dục vọng, gần danh thì dính danh, gần lợi thì dính lợi, gần ăn thì dính ăn, gần ngủ thì dính ngủ.

Chúng ta gặp được Phật pháp là do thiện căn, phước đức nhiều đời, nếu chúng ta có nhân duyên tốt thì mới có thể gặp được Thầy tốt, bạn lành. Trong năm thứ “*tài, sắc, danh, thực, thù*”, chúng ta dính mắc vào thứ nào thì cũng rất khó thoát ra. Cho dù chúng ta tu hành 10 năm, 20 năm nhưng nếu không cẩn trọng thì sẽ vẫn bị ô nhiễm bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”. Phật dạy chúng ta: “**Cần tu Giới – Định – Tuệ, Diệt trừ Tham – Sân – Si**”. Chúng ta phải diệt trừ “*tham, sân, si*”, không phải là đối đối tượng “*tham*”, thông thường chúng ta chỉ đối đối tượng “*tham*” nên chúng ta vẫn bị tâm tham sai sử, vẫn khổ đau.

Hòa Thượng nói: “**Phật pháp khó ở chỗ, ý của Phật nói là ở ngoài lời hay như nhà Phật nói là: “Ý tại ngôn ngoại**”. Lời Phật dạy rất diệu dụng nhưng nếu chúng ta dính mắc trong lời nói thì chúng ta sẽ làm một cách cứng nhắc, không linh hoạt. Thí dụ, Phật dạy chúng ta bố thí, mọi người cho rằng bố thí là mang tiền đi làm một việc phước lành nào đó nhưng chúng ta trồng rau sạch tặng mọi người, mở trường, dạy học cũng là đang bố thí.

Hệ thống chúng ta vừa mua một ngôi trường mới, có người cho rằng chúng ta mở trường để kinh doanh, họ không biết rằng chúng ta phải trả hàng chục tỷ để mua trường, sau đó, mỗi tháng có thể phải bù lỗ hàng chục triệu. Ngoài việc chúng ta bố thí, cúng dường, phóng sanh, nếu chúng ta góp phần giúp người khác làm một việc tốt thì đó cũng là

chúng ta bổ thí, cúng dường. Chúng ta chỉ nghĩ đến lợi ích của mình thì đó là chúng ta đã ích kỷ, tham, sân, si, ngạo mạn.

Nhà nước vừa tổ chức lễ khai giảng chung cho tất cả các trường, hầu hết các bác lãnh đạo trong Bộ chính trị đều có mặt trong buổi lễ khai giảng, mọi người đều rất xem trọng việc giáo dục thế hệ tương lai cho đất nước. Chúng ta vừa tổ chức rất nhiều Lễ tri ân, trại hè, bộ phận kế toán phải tính toán cẩn thận để có thể tổ chức các chương trình một cách tốt nhất. Nếu chúng ta hoan hỷ hỗ trợ mọi người làm việc tốt thì cũng là chúng ta đã hoan hỷ cúng dường.

Có người chấp trước rằng phải mở đạo tràng, xây điện Phật lớn thì mới là bổ thí. Chúng ta mở trại hè, giúp các con có thể trở thành người tốt, biết hiếu thảo Cha Mẹ, Thầy Cô nhưng rất nhiều người không quan tâm. Ở trung tâm đào tạo kỹ năng sống cho các con tại Hòa Phú, đội cơ sở vật chất đã xây dựng các phòng sạch sẽ, lắp đặt mái vòm, màn hình Led, hệ thống quạt mát để các con có điều kiện thuận lợi nhất học tập. Nếu có một vấn đề chưa tốt, thí dụ như học trò ăn bị đau bụng hay Thầy Cô mắng học trò thì các phụ huynh sẽ phản ứng. Tôi hết sức cảm xúc với câu nói của Hòa Thượng là: *“Việc tốt lắm đây vò!”*. Chúng ta làm việc tốt nhưng không có nghĩa là mọi việc sẽ đều diễn ra một cách tốt đẹp, chúng ta phải có nghị lực vượt qua những sự *“dày vò”*.

Chúng ta phải thể hội Phật pháp từ trong tâm, không chấp trước, dính chặt vào câu chữ dẫn đến khởi phân biệt. Phật pháp là phải thật làm. Nếu chúng ta chỉ nghe mà không làm thì chúng ta không thể hiểu. Chúng ta nghe nhiều mà chúng ta không hiểu, nghe trong sự vọng tưởng, phân biệt thì càng nghe chúng ta càng hiểu sai, càng trở thành tà kiến. Có những người càng học càng trở nên loạn động, cảm tình dụng sự. Hôm qua, có một người đến đây, khi họ nhìn thấy bức tượng Hòa Thượng Hải Hiền, họ không kiểm soát được cảm xúc và giống như sắp khóc. Đây là cảm tình dụng sự, không phải cảm xúc sâu lắng từ chân tâm.

Hòa Thượng nói: ***“Người xưa dạy chúng ta, nghe Kinh phải hiểu được “tiêu quy tự tánh”***. *“Tiêu quy tự tánh”* là lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, nghe bằng tánh nghe, không dùng tâm phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta ngồi học mà chúng ta vừa nhìn đồng hồ, nghĩ đến những việc khác đồng thời suy nghĩ xem nên hiểu lời này như thế nào thì chúng ta đã vọng tưởng, phân biệt.

Hòa Thượng nói: ***“Tự tánh không có niệm, chúng ta nghe rõ ràng từng câu, từng chữ là được, tuyệt đối không có một chút vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Đây chính là “tiêu quy tự tánh”***. Hòa Thượng nói về điều này rất nhiều lần, chúng ta cần nghe từng câu, từng chữ một cách rõ ràng, không cần cố gắng hiểu. Tôi có sự thể hội điều này rất rõ ràng, buổi sáng, sau khi lạy Phật, tôi đọc sách của Hòa Thượng, có những đoạn tôi không hiểu, đoạn nào không hiểu tôi đọc lần thứ hai, đến giờ học, khi tôi đọc bài một lần nữa thì liền hiểu. Chúng ta nghe từng câu, từng chữ là được, nếu chúng ta

phân biệt, chấp trước hoặc cho rằng câu nào đó hay, cố gắng nhớ thì chúng ta đã vọng tưởng.

Hôm trước, khi tôi đến chia sẻ tại pháp hội ở chùa Tam Chúc, một ngôi chùa rất lớn, nếu tôi không cẩn trọng thì tâm tôi có thể sẽ bao chao và muốn gạch đầu dòng những nội dung mà mình sẽ nói. Nếu tôi làm như vậy thì tôi đã có tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Sau đó, tôi nghĩ rằng những việc này không cần thiết, tôi dùng tâm tri ân với Hòa Thượng để nói thì tôi sẽ tự khắc biết cần nói gì. Trong pháp hội, tôi khởi lên ý niệm là nói những điều thiết thực để những người căn tánh sơ cơ biết cách để làm. Người khác nói những điều xa vời, tôi chỉ nói những điều thực tế là chúng ta đã trồng rau, làm đậu để mang tặng.

Chúng ta đừng học Phật pháp bằng tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, nội dung nào không hiểu thì chúng ta không cần cố để hiểu. Tất cả những điều chúng ta nghe sẽ lưu lại trong A Lại Da Thức, rồi đến một ngày, chúng ta sẽ tự hiểu. Thí dụ, một ngày nào đó, chúng ta tự nhiên nói những ngôn từ, câu chữ mà chúng ta chưa từng nói, những điều này là từ trong A Lại Da Thức lưu xuất ra. Điều quan trọng là chúng ta phải có quá trình quy nạp. Tôi đã dịch đĩa của Hòa Thượng hơn 30.000 giờ, tất cả những nội dung đó đều đã có trong A Lại Da Thức của tôi, khi cần thiết thì nó sẽ tự lưu xuất ra.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu chúng ta ghi tất cả những điều đã nghe vào trong tâm thì chúng ta đã có ý niệm, vậy thì Phật pháp đã biến thành thế gian pháp”***. Nếu Hòa Thượng không nói điều này thì chúng ta sẽ đều không biết! Nếu chúng ta ghi quá nhiều nội dung thì tâm chúng ta không còn chỗ để chứa thông tin. Cho dù một bộ nhớ máy tính có sức chứa vô cùng lớn cũng không thể chứa hết ý niệm của chúng ta. Trong một khay móng tay chúng ta đã có hàng triệu ý niệm, trong tâm chúng ta vọng niệm luôn trùng trùng.

Từ lâu tôi đã nói với mọi người: ***“Học là để quên không phải để nhớ”***. Nếu tôi đang đi đường mà có người hỏi tôi bằng một câu tiếng Hoa thì tôi có thể sẽ chưa hiểu ngay, sau đó một lúc, tôi mới có thể nói chuyện bằng tiếng Hoa với họ. Bố mẹ chồng của con gái tôi là người Malaysia, họ nói tiếng Bắc Kinh, trong bữa ăn tôi luôn là người dẫn đầu câu chuyện. Tôi dịch đĩa của Hòa Thượng hàng chục ngàn giờ nên những lời nói của tôi mang ngôn ngữ của Phật pháp, tôi nói luôn về từ bi, hiếu kính. Tôi nói với bố chồng của con gái tôi là: ***“Tôi thường xuyên bảo con trai anh là Cha Mẹ của con đã già, các con phải hiếu thảo với Cha Mẹ, khi Cha Mẹ không thể làm việc được thì các con phải gánh vác mọi việc, các con không cần quan tâm đến chúng tôi!”***. Hằng ngày, tôi không dùng tiếng Hoa nhưng khi cần dùng thì tôi vẫn dùng được và càng nói thì càng trôi chảy.

Cách đây khoảng bảy năm, khi tôi qua Tịnh Tông Học Hội ở Bắc Mỹ, họ mời tôi lên giảng ***“Đệ Tử Quy”*** bằng tiếng Hoa, ngày đầu tiên tôi giảng một cách áp úng, ngày thứ hai tôi đã chia sẻ một cách trôi chảy. Nếu chúng ta có sự quy nạp thì tất cả đều sẽ được

lưu lại trong A Lại Da Thức, khi chúng ta quy nạp đến mức độ nhất định, khi đầy đủ thì nó sẽ tự phát ra.

Thầy Định Hoằng nói về “*nhất niệm tâm tánh*” rất hay, Thầy nói, ta và tất cả chúng sanh là một thể, nếu chúng ta niệm một câu Phật hiệu thì chúng ta đã niệm tất cả. Nếu chúng ta có chánh niệm thì niệm của chúng ta ở tận hư không khắp pháp giới, chúng ta lạy Phật bằng sự nhất tâm thì tất cả chúng sanh cũng đều đang lạy Phật, chúng ta đang lạy Phật ở thế giới Ta Bà thì cũng có một pháp thân của chúng ta đang lạy Phật A Di Đà ở thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: “***Khi chúng ta đọc Kinh, niệm Phật, nếu như chúng ta có thể “tiêu quy tự tánh” thì chúng ta sẽ đạt được pháp hỷ sung mãn. Tâm chúng ta chân thật thanh tịnh rồi thì cách nhìn của chúng ta đối với tất cả pháp trong vũ trụ sẽ hoàn toàn khác. Đây chính là công phu. Sau khi có thọ dụng này thì chúng ta sẽ có niềm vui mà Phật pháp gọi là pháp hỷ***”. “*Tiêu quy tự tánh*” là lìa niệm, không có phân biệt, chấp trước. Chúng ta nghe Kinh mà chúng ta khởi ý niệm thì chúng ta đã vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Tâm chúng ta thường loạn động, tâm thanh tịnh thì sẽ không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Khi tâm chúng ta đã định lại, chúng ta có thời gian tĩnh tâm thì chúng ta có thể sẽ nhìn thấy tâm của mọi người đang bao chao, xao động. Chúng ta học chuẩn mực Thánh Hiền, chúng ta thường tiếp xúc với những người có nền nếp quy củ, nếu chúng ta gần những người không có nền nếp quy củ thì chúng ta liền sẽ nhận ra. Niềm vui có được từ bên ngoài không phải là niềm vui chân thật, niềm vui này sẽ kéo theo phiền não. Niềm vui có được từ trong nội tâm mới là niềm vui chân thật, niềm vui này có thể hàng phục được phiền não.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta không có niềm vui từ trong nội tâm thì khi chúng ta đọc Kinh, niệm Phật nhiều, chúng ta sẽ mệt mỏi. Đây là do, chúng ta chỉ đọc trên miệng, không đọc từ trong tâm. Nếu chúng ta thể hội từ nơi tâm thì chúng ta chân thật đạt được pháp hỷ sung mãn, chúng ta sẽ không cảm thấy mệt mỏi***”. Chúng ta thường miệng niệm Phật nhưng tâm vọng tưởng. Nếu chúng ta ngồi niệm Phật mà chúng ta nghĩ rằng chân đang rất tê, đau thì đây là tâm chúng ta đã tán loạn, tâm đã niệm cái đau. Các vị Thầy có thể ngồi cả ngày, thậm chí ngủ trong tư thế ngồi thiền nhưng chân không bị tê.

Hòa Thượng nói: “***Nhiều người hỏi tôi: “Pháp sư ơi, Ngài giảng Kinh suốt hai giờ, Ngài có cảm thấy khổ, mệt hay không?”. Khi tôi giảng Kinh, tôi không hề cảm thấy mệt, khổ. Năm xưa, tôi đã từng giảng một ngày chín giờ, tôi càng giảng thì tinh thần, giọng nói càng tốt hơn. Chúng ta chân thật đọc Kinh, giảng Kinh, niệm Phật, lạy Phật thì sẽ không cảm thấy mệt!***”. “*Chân thật*” ở đây nghĩa là lìa niệm. Có một vị cư sĩ nói với tôi, khi Thầy bị bệnh, Thầy lạy Phật một ngày tám tiếng nhưng Thầy cảm thấy thời gian như chỉ trong mười phút. Tôi tặng Thầy một bức tượng Phật A Di Đà, Thầy nói cảm ơn tôi vì tôi đã dịch bộ “***Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải***”, hằng ngày, Thầy

nghe “**Kinh Vô Lượng Thọ giảng giải**” và niệm Phật. Thầy bị bệnh ung thư, khối u đã rất to, Bác sĩ nói nếu phẫu thuật thì cũng sẽ mất nhưng sau khi Thầy niệm Phật nhiều năm, khối u dần biến mất.

Hòa Thượng nói: “**Nghe Kinh cũng tốt, đọc Kinh cũng tốt, giảng Kinh cũng tốt, tu hành cũng tốt, chúng ta nhất định phải có được niềm vui, có được pháp hỷ, phải chân thật có thể nếm được mùi vị của Phật pháp. Chúng ta nếm được mùi vị của Phật pháp thì chúng ta sẽ có niềm vui, chúng ta sẽ có thân tâm an vui, việc này trong Phật pháp gọi là chúng ta chân thật có thu hoạch. Nếu chúng ta học Phật mà cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn đọc cũng phải đọc, đọc không có hứng thú vậy thì chúng ta đã đi sai đường rồi hoặc là phương pháp của chúng ta sai, chúng ta cần thay đổi!**”.

Khi tôi đọc “**Đệ Tử Quy**” cho cháu tôi nghe thì cháu tôi liền yên lặng lắng nghe, không quấy khóc. Trong Kinh văn của Thánh Hiền, lời dạy của Phật đều có năng lượng rất mạnh. Chúng ta dùng tâm bao chao, dao động thì khi chúng ta đọc sẽ không cảm thấy có năng lượng.

Hòa Thượng nói: “**Người xưa nói rất hay, pháp hỷ nồng hơn thế gian vị, điều này là thật! Chúng ta nếm được rồi thì chúng ta mới chân thật hiểu, nếu chúng ta chưa được nếm thì không thể hiểu. Người thế gian tham vị của thế gian, chìm đắm trong “danh vọng lợi dưỡng”, nên không thể biết vị đạo của Phật pháp. Chúng ta buông bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thật làm thì chúng ta sẽ chân thật thấy được công đức thù thắng của Phật pháp**”. Mỗi chúng ta đều đã có một chút thể hội về việc này, nếu chúng ta nỗ lực làm thì chúng ta sẽ có nhiều thể hội hơn, tăng thêm tín tâm và sẽ làm một cách mạnh mẽ hơn.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói, pháp vị nồng nàn hơn vị của thế gian. Vị của thế gian chỉ khiến chúng ta giống như người khát mà uống nước biển, khiến chúng ta ngày càng khổ đau, đọa lạc. Pháp vị giúp chúng ta được giải thoát, trong đời này, có được đời sống an lành, không bị trói buộc bởi ảo danh, ảo vọng, “**tự tư tự lợi**”, hưởng thụ “**năm dục sáu trần**”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập Mang lại lợi ích cho mọi người!